

Ko vode zmanjka, telefoni takoj zazvonijo

Vodo dojemamo kot nekaj samoumevnega. Kako zares dragocena je, se običajno zavemo šele, ko je v naših pipah zmanjka. »Ko vode zmanjka, telefoni takoj zazvonijo,« pomenljivo pravi Franc Vrenko, ki je v zadnjih petindvajsetih letih skrbel za oskrbo s pitno vodo v občinah Krško in Kostanjevica na Krki.

Franc Vrenko

S Francem Vrenkom, ki je zdaj že novopečeni upokojenec, smo se pogovarjali v zadnjem tednu njegovega službovanja v družbi Kostak, d. d. Opravljal je delo skupinovodje na oskrbi s pitno vodo v Sektorju komunale. »Mene so redkokdaj našli slabe volje. To je zelo raznoliko delo, saj si ves čas v pogonu. Tu sem se našel, pred tem sem pa enajst let delal v rudniku na Senovem.« Sistem javnega vodovoda je kompleksen in velik, pojasnjuje. »Razprostira se od Koprivnice, prek Bohorja, Zabukovja, Rake, Prekope in

ve do Gorjancev, nanj pa je priključenih 90 odstotkov prebivalcev krške in 99 odstotkov prebivalcev kostanjeviške občine.« Z 828 kilometri vodovodnega omrežja, dvanajstimi vodnimi viri in s 112 vodovodnimi objekti gre za enega večjih vodovodnih omrežij v Sloveniji. Z devetimi vodovodnimi sistemi oskrbujejo 26 tisoč prebivalcev.

»MOJ RAČUN JE PREVISOK, IMAM PREVEČ TRENUTNE PORABE«

Sistem, ki skrbi, da nam voda iz vodnega vira kadar koli priteče do pipe v hiši ali stanovanju in po uporabi odteče na način, ki je čist in varen za okolje, je treba redno vzdrževati. Sem štejem tudi obnavljanje in odpravljanje napak. »Če se pojavi okvara, občani pokličejo nas in jo odpravimo. Sami izvajamo tudi sanacije in novogradnje cevodvodov.« Z rednim vzdrževanjem skrbijo tako za kakovost vode in preprečevanje daljših motenj v oskrbi kot za daljšo življenjski dobo infrastrukturnih objektov, dodaja Vrenko. Sem spada še skrb za vodohrane, posebne zbiralnike za shranjevanje pitne vode, s poudarkom na čiščenju in redni kontroli. »V vodohranih imamo kontrolne vodomere, ki spremljajo količino načrpane in porabljene vode.«

Svoje delo je večinoma opravljal na terenu, občanom pa je pomagal na več načinov. »Prvi način je pri izvedbi vodovodnega priključka za denimo novogradnje. Zanima jih predvsem, kje poteka vodovod in kakšna je možnost priključka. Drugi način, ki je zadnje čase precej pogost, pa je iskanje okvar. Telefonski klici so pogosto taki: "Moj račun je previsok, imam preveč trenutne porabe," kar lahko pomeni, da voda neke pušča. Tu pomagamo s posebno napravo, z iskalcem za okvare, s katerim odkrijemo in lociramo napako oz. okvaro. To stranka popravi sama, včasih pa tudi mi, če tako želi.«

V petindvajsetih letih se je veliko spremenilo. V tega četrto stoletja so zgradili veliko infrastrukture. »Mi, ena cela generacija, smo kar pali notri. Od leta 1997 do pred nekaj leti, ko smo zaključili s projektom hidravličnih izboljšav, smo v občinah Krško in Kostanjevica na Krki naredili veliko pri povezovanju vodovodov. Salonit je šel ven, posodobili smo cevi. Ogromno tega smo naredili.« Pogoji dela so vsekakor boljši, priznava, a manjka pristne komunikacije. »Razlika je v mobilnih telefonih. Takrat, ko sem začel, jih še ni bilo, bile pa so radio postaje v avtih. Več je bilo fizičnega kontakta z uporabniki, ljudje so bili bolj odprti, ko si nekam prišel, si se tudi pogovoril kaj bolj 'neformalnega', delil kakšno dogodivščino. Nova tehnologija vsekakor ima pozitivne lastnosti, ima pa tudi svoje pomanjkljivosti.«

Franc nam je zaupal nekaj dogodivščin, najbolj v spominu pa mu je ostala naslednja. »Obnavljali smo Cesto krških žrtev, od občinske stavbe do policije. Pred zaključkom projekta je bilo treba izvesti tlačni preizkus cevi, kjer cev napolnimo in preverimo, če drži. Na koncu cevi je vedno zamašek, ki pa takrat ni bil dovolj pritrjen. Na tisti strani cevi so ravno v času preizkusa stali šefi, mi smo bili na drugi strani in pritisnili notri. Lahko si predstavljate, kaj se je zgodilo – zamašek je popustil, naši šefi pa so bili in mokri in blatni.«

Franc Vrenko prihaja s Kozjanskega. V Krško se je vsak dan vozil iz 37 kilometrov oddaljenega naselja Lastnič v občini Podčetrtek. »Čeprav ne živim v Krškem ali Kostanjevici na Krki, sem se trudil – morda še toliko bolj, kot kakšen domačin, da bi bilo vse tako, kot mora biti. Mi je bilo v zadovoljstvo in hitro je minilo.«

Francu se iskreno zahvaljujemo za njegovo delo in doprinos ter mu želimo vse najlepše v njegovi novi vlogi.